

Arrest

nr. 313 895 van 3 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TIMMERMANS
Lange Elzenstraat 44
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat A. TIMMERMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Gambiaanse nationaliteit.

Op 28 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Nederlandse echtgenote op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2020 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 3 januari 2025.

Sedert mei 2020 blijken verzoeker en zijn echtgenote elk ingeschreven te zijn op een afzonderlijk adres. De echtgenote vorderde hierna ook de echtscheiding.

Op 16 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 2 december 2022 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 23 maart 2024 werd verzoeker gehoord door de politie van PZ Lokeren in het kader van een voorval in een café.

Op 23 maart 2024 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: B.

Nationaliteit: Gambia

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze Staten,

binnen 10 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikei(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij verklaart hier een vriendin te hebben zonder enige specificering. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft op 10 mei 2024 een “nota” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toegestuurd. Uit de conclusie van deze “nota” blijkt dat verzoeker een synthesesamenvatting wenste in te dienen.

De Raad merkt op dat de beroepsprocedure voor de Raad inquisitoriaal van aard is, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat verzoeker ervoor heeft geopteerd om een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing in te dienen tegen de bestreden beslissing. Het indienen van een syntheseseminarie is enkel voorzien in het geval van een beroep tot nietigverklaring of voor zover een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing niet in korte debatten wordt behandeld. Indien de Raad oordeelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen kunnen worden behandeld omdat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, is niet voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van een syntheseseminarie. Dit volgt uit een samenlezing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de artikelen 39/68 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Gelet op het voorgaande en waar – zoals volgt uit de verdere bespreking – blijkt dat huidig beroep in korte debatten kan worden behandeld, dient de door verzoeker op eigen initiatief toegestuurde “nota” amtsshalve uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing maakt zonder meer ook een inbreuk uit op artikel 8 EVRM.

Dit artikel waarborgt de bescherming van het gezins- en privéleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

Verzoeker heeft in België een familieleven, namelijk zijn relatie met een Belgische vrouw. Dit familieleven wordt beschermd onder artikel 8 EVRM. Het is duidelijk dat enkel op ons grondgebied het familieleven kan plaatsvinden daar verzoeker geen kennis heeft van enige familie in Gambia.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn familieleden. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, S 150).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, S 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, S 83), en anderzijds dat dit aftikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 EVRM. Derhalve dient door de Staatssecretaris een fair balance te worden gemaakt, tussen de noodzaak om in te mengen in het privé-en familieleven van verzoeker wegens het gevaar voor de openbare orde en de impact van die inmenging op de betrokken personen. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat Zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. M.a.w. er dient een fair balance, een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn privé- en gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde).

Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens vaste rechtspraak EHRM rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde Boultif/Unercriteria:

- 1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;*
 - 2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;*
 - 3° de tijdspanne sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode;*
 - 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;*
 - 5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;*
 - 6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;*
 - 7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;*
 - 8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;*
 - 9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt;*
 - 10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;*
 - 11° in voorkomend geval medische gegevens*
- Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, Shala/Zwitserland).*

De essentie van de fair balance is een billijke afweging tussen de particuliere belangen van de verzoeker en de belangen van de Staat.

DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoeker. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Verzoeker verblijft namelijk al een geruime tijd in België. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

In casu is, door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een niet te negeren band ontstaan met de Belgische maatschappij.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn vriendin, vrienden, leefwereld, werk en hij nergens anders terecht kan en van quasi alle rechten wordt benomen.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar deze beginselen zal worden gedaan in het licht van de toepasselijk regelgeving, zijnde artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]”

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

In een dergelijke situatie moet de gemachtigde in principe een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hietegen verzetten. Verzoeker beroept zich in die zin op artikel 8 van het EVRM en in het tweede middel op artikel 3 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een nauwkeurig onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren

van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden dat dat betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Indien geen beschermingswaardig privéleven of gezinsleven wordt aangetoond, dient de bevoegde overheid ook niet over te gaan tot een belangenafweging.

Wat betreft het gezins- en familieleven moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker na een theoretische toelichting over artikel 8 van het EVRM een kort concreet betoog voert door te stellen dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw en dat het *“duidelijk [is] dat enkel op ons grondgebied het familieleven kan plaatsvinden daar verzoeker geen kennis heeft van enige familie in Gambia”*.

De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker op 26 april 2019 België binnenkwam in het kader van een visumtype C in functie van zijn (toenmalige) Nederlandse echtgenote. Op 28 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van die echtgenote. Hierop werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart. Sinds mei 2020 staat verzoeker niet langer op hetzelfde domicilieadres als zijn echtgenote ingeschreven en blijkt dat hij sinds november 2020 als alleenstaande ingeschreven stond in het Rijksregister. Uit het administratief dossier blijkt verder een verwijzing naar een vonnis van 7 december 2021 als gevolg van de aanvraag van de echtscheiding en voorlopige maatregelen door de echtgenote. In het verslag van het verhoor dat van verzoeker werd afgenomen door de PZ Lokeren naar aanleiding van de feiten van 23 maart 2024 verklaart verzoeker zelf ook te zijn gescheiden en dat hij momenteel een vriendin heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze verklaring maar er vervolgens wel op wijst dat er geen verdere specificering van deze relatie volgt.

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De Raad kan niet aannemen dat uit het louter vermelden dat verzoeker een vriendin heeft een gezins- en familieleven blijkt dat voldoet aan de vereisten van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker doet geen poging om aannemelijk te maken dat er sprake is van een gezins- en familieleven met zijn vriendin dat voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu geen beschermingswaardig gezins- of familieleven kan worden aangenomen, diende de gemachtigde in de bestreden beslissing ook niet over te gaan tot een belangenafweging aangaande het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad volgt het betoog van verzoeker dan ook niet dat de gemachtigde in de beslissing uitdrukkelijk zou gesteld hebben dat niet is betwist dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en zodoende diende over te gaan tot een fair balance-toets. Dit blijkt niet uit de bewoordingen van de beslissing. Integendeel, de gemachtigde stelt dat verzoeker louter melding maakt van een vriendin zonder enige specificering en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het licht van het privéleven, merkt de Raad op dat het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een

familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privéleven" (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

Verzoeker stelt in het licht van zijn privéleven dat er voldoende elementen zijn die toelaten aan te nemen dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, namelijk dat hij al geruime tijd in België verblijft en dat hij door de beslissing zal worden gescheiden van zijn vrienden, leefwereld en werk. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde de feiten niet correct heeft beoordeeld en zo op een onzorgvuldige en onredelijke wijze heeft gehandeld.

De Raad moet evenwel opmerken dat verzoeker ook geen beschermingswaardig privéleven heeft aangetoond in het licht van artikel 8 van het EVRM nu verzoeker op geen enkele wijze concrete elementen aanvoert die kunnen aantonen dat hij vrienden, een netwerk of werk heeft. Verzoeker heeft het over "*een niet te negeren band met de Belgische maatschappij*", maar blijft vaag over de invulling hiervan. Het feit dat verzoeker reeds sedert 2019 in België verblijft, maar waarbij reeds op 16 augustus 2022 zijn verblijfsrecht werd beëindigd, houdt niet in dat kan aangenomen worden dat hij dermate bindingen met het land heeft opgebouwd dat de gemachtigde niet langer op rechtmatige wijze toepassing zou mogen maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

De Raad volgt dan ook niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven zonder op een correcte manier rekening te houden met feiten, noch dat de gemachtigde hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Een terugkeer naar Gambia zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken betreft geen daadwerkelijke toetsing aan artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM beschermt verzoeker tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft een absoluut recht: hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 EVRM effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken. In casu is dit niet gebeurd.

Verweerder dient overigens een specifiek land van verwijdering te bepalen zodat een grondig en concreet onderzoek naar artikel 3 EVRM kan worden gevoerd.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft het bestuur een verregaande onderzoekplicht overeenkomstig artikel 3 EVRM.

De beslissing vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM."

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft bepaalt dit artikel dat "*niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker derhalve in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker betoogt dat *“een terugkeer naar Gambia een schending [zou] uitmaken van artikel 3 van het EVRM”* om vervolgens erop te wijzen dat de gemachtigde *“een specifiek land van verwijdering [dient] te bepalen zodat een grondig en concreet onderzoek naar artikel 3 EVRM kan worden gevoerd”*.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de Gambiaanse nationaliteit van verzoeker noch door verzoeker noch door de gemachtigde wordt betwist en dat de verwijzing naar Gambia als land van nationaliteit terug is te vinden in de bestreden beslissing. Het land van verwijdering is dus duidelijk Gambia. Verder moet de Raad vaststellen dat verzoeker geen feiten of gegevens aanhaalt die betrekking hebben op zijn individueel geval die het niveau van hardheid bereiken dat vereist is om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Verzoeker toont niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gambia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker beperkt zich in wezen tot de loutere bewering dat de bestreden beslissing een schending met zich meebrengt en dat een grondig onderzoek had moeten gevoerd worden. Echter, dit onderzoek dient enkel gevoerd te worden indien er ernstige en grondige aanwijzingen zijn om aan te nemen dat verzoeker een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling zal ondergaan, quod non in casu.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het tweede middel is eveneens ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen..

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES